

КАПИТАНЪ ШМЕКЕРЪ.

Въ балканската война нему бѣха възложили да узнае силитѣ на противника. Неизвестно по каква зла ирония на сждбата той съвсемъ лошо изпълни тая задача. Отсреща почнаха да стрѣлятъ и той помисли, че тамъ има безброй турци. Па залови бой и почна да отстъпва съ своята рота, поради което цѣлата дивизия се разви въ боенъ редъ. „Противникътъ разполага съ страшни сили“ доложи той блѣденъ и настрѣхналъ. И, най сетне, какво се указа? . . . Той влѣзълъ въ бой съ нѣколко турски патрули и въ въображението му веднага изникнало нѣщо страшно. Отъ тогава офицеритѣ въ полка почнаха да го наричатъ „Капитанъ Шмекеръ“. Това има значение за ония, които незнаятъ произхода на тоя прѣкоръ. Инакъ, мнозина биха помислили, че става дума за нѣкой немски офицеръ—на а ли бѣхме въ съюзъ съ немцитѣ, а самото име звучи малко чуждо на нашъ езикъ. Въ сжщность смѣлиятъ капитанъ притежаваше едно твърдѣ благозвучно българско име. И самъ той бѣше веселъ човекъ, дори нѣкои го намираха за прѣкалено бѣбривъ.

Слѣдъ балканската война капитанъ Шмекеръ биде уволненъ въ запаса на армията. Отъ тогава той не преставаше да се оплаква и да иска ново назначение. Но му отговориха, най сетне, съвсемъ кратко: „благодарете Богу и за пенсията“. И той се залови за комисионерство.

Когато упорито се понесе слуха за нашето участие и въ великата война у него наново се сжбуди надеждата за служба. Между приятели капитанъ Шмекеръ почна добродушно да се усмихва и да потрива ржце. „Да, азъ ще искамъ възмездие: моитѣ другари отдавна сж майори“ отсичаше той тържествено. При такива случаи той многозначително намигваше съ очи, като че искаше да отбележи какво важно събитие се очаква. Но веднага добавяше скромно: „е, най сетне, за отечеството трѣбва да забравимъ всичко“. Все пакъ, защо да се крие. въ себе си той мечтаеше за голѣми и лесни успѣхи. . . . И все нѣщо му шепнеше, че за напредъ го очаква несравнено по добъръ животъ.